

ΕΤΟΣ Α'

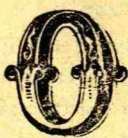
ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Όδος Σολωμοῦ-17

ΑΡΙΘ. 7

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαρτίου 1902.

ΕΝ ΤΟΠΕΙΟΝ

ΥΤΕ εἰς τοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς Βαβυλωνος εὐρίσκουμαι, οὔτε εἰς τὰ Ἠλύσια, ἀλλ' ἀπλῶς καθέδω εἰς μίαν παραστάδα λαξευμένην φυσικῶς

ἐπὶ βράχου, καὶ ἐν τούτοις δὲν θά ἐδάνειζον τὴν θέαν ἣτις ἐκτυλίσσεται ἔμπροσθέν μου, οὔτε μὲ τὰ ἀνωτέρω, οὔτε μὲ τὰ ὀνομαστά μαγευτικὰ τοπεῖα τῆς Ἑλβετίας· ἔχω φαίνεται τὸ πρότερον νὰ εἶμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῷ ὀλίγῳ ἀναπαυομένων!

Ἡ ἔμπροσθέν μου θέα, ἡ γλυκεῖα φλυαρία

τῶν ἀνά τὰ δένδρα πτηνῶν συνδεομένη μετὰ ἤσυχον κελάρυσμα τῶν ρυαλίων, ἀποτελοῦσι δι' ἐμὲ παραδείσιον εὐδαιμονίαν· οὐ μακρὴν ποιμαίς μὲ πολυχρῶμον ἐσθῆτα καὶ μὲ διατυωτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἄλλη Δωρὶς, ὁδηγεῖ τὸ ποιμνιον εἰς τὴν βοσκὴν μετ' ἑλαφρὸν τραγουδάει.

Πόσον ὠραία τῷ ὄντι εἰκὼν χροσιζομένη διὰ τῶν πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίνων! καὶ τί δὲν θὰ ἠδύνατο εἶ. ποιητὴς νὰ ἐξυμνήσῃ ἐνταῦθα! πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν εἶχα τὴν ποιητικὴν τοῦ Ὁρατίου δύναμιν, διὰ μεταρσίτου κεφαλῆς νὰ φθάσω τὰ ἄστρα, ψάλλον τὴν φυσικὴν ὠραϊότητα!

Ἄλλὰ δυστυχῶς.... καὶ τὸν χροσιζομένη ζωγράφου ὅμως δὲν θὰ ἀπέριπτον ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν χειρισθῶ τελείως· καὶ ἐξαικονίσω τὸ περιβάλλον ἀποτελοῦν αὐτόχρομα εἰκόνα μαγευτικὴν καὶ ὄλον περικαλλές.... Τόσον μὲ μαγεύει

τὸ τοπίον τοῦτο, τόσον μὲ μεθύσκει τὸ ἔξμα τῶν πτηνῶν, τῆς ποιμενίδος τὸ τραγούδι καὶ τὸ κελάρυσμα τοῦ ρυακίου, ὅτε ἂν ἤμην Μασκάνης Δονιζέτης ἢ Πουτσίνης, θὰ μετενόουν ὅτι ἐτόνισα τὴν Καβαλλερίαν, τὴν Λουκίαν, τοὺς Μποῆμ, πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶ τὸ μέρος τοῦτο.

Καὶ τὸ ὄνομά του ἀκόμη ἀποτελεῖ ἐναρμόνιον μουσικῶν κρούσμα, τὸ ὅποιον ἔταν ἀκούω ἤλεκτριζομαι.

Δὲν τὸ λέγω ὁμῶς· διότι ἐντρέπομαι μὴ γνωρίζων νὰ τὸ ἐλθιάσω, καὶ φοβοῦμαι μήπως ἐπιχειρῶν τύχω εἰς ἀγνώμονα κριτὴν.

Δέξου λοιπὸν, ἄγνωστον ἐντύφημά μου τὸν ἀβραβῶνα τοῦ αἰωνίου μου θαυμασμοῦ.

— Εἶσαι ἐξοχον, ἰδανικόν, ἐμπνευσίς !.....

Αἶνος.

ΕΠΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΘΟΥΣ ΠΡΟΠΟΙΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΝΙΚΑ

Ἐν ᾧ ἡ πλάσις μειδιᾷ κι' ἀρώματα σκορπίζει, ἐν ᾧ τὰ πάντα χαίρονται κι' αἰοίεις προβαίνει μιὰ αἰθερόπλαστη ψυχὴ σὲν Πλάστη πτερυγίζει κι' ὑπάρξει κατεβάουνε σὲ μνήμα πεθαμμένη.

Πρὶν ὠρατοσε τὴν σκηνὴ σ' ἐφθόνησεν ἡ μεῖρα εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξιν προσέκρουσες εἰς μνήμα, σὲ ἤρπασεν ὁ θάνατος ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν χεῖρα σὲν πρώτην σου ἀνατολὴν καὶ εἰς τὸ πρῶτον [βήμα.

Οἶμοι ! δὲν ἦσο κάτοικος τοῦ κόσμου τῆς δόξης κι' ἐπέταξες ζωὴς οὐρανοῦς μὲ πτέρυγας ἀγγέλων ἐπόθεις κόσμον ἕτερον τὸν κόσμον τῆς εἰρήνης ποῦ δὲν ὑπάρχει παρελθὸν καὶ δὲν φοβίζει μέλλον

Εἰς τῆς ζωῆς ἀπήδησες τοὺς πόρους καὶ τὸν [σάλορ καὶ ἡ ψυχὴ σου ἐπόθησε τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων. Ὡς χριστιανὴς ἐπέταξες εἰς ἓνα κόσμον ἄλλορ ἐκεῖ ὅπου δὲν μειδιᾷ ἡ Εἰμαρμένη εἰζωρ.

Ἦλιθες, ἀπῆλιθες, σκοτεινὸν ἀφήσασα τὸν βίον περθεῖ τῆς τέχνης ὁ βωμὸς τὴν πρόωρον θα- [τὴν σου κλαίει ἡ τέχνη ἀπελπισ σὲ μνήμα σου πλοῖορ. Ἄχ ! δὲν θ' ἀκοῦμε σὴ σκηνὴ πειὰ τὴ γλυ- [κειὰ φωτῆ σου.

Οἶμοι ! ἀπῆλιθες, ἐφυγες, δὲν ἐπιστρέφεις πλέον, ἀπῆλιθες ἀνεπιστρέπτει, ἀπῆλιθες πλάσμα θεῖορ, τὴν στέρησίν σου κατηφῆς εἰς μάτην ἤδη κλαίω εἰς μάτην εἰς τοῦ τάφου σου τὸ μάγμαρον θαυμάω.

Ἀγγελικὴ Ν. Κανελλίδου.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΜΕΤΑ πενταετείς ἐκπαιδευτικὸς πλόας ἀνὰ τὰς ξένας θαλάσσας εἰσῆρχετο τέλος τὸ πολεμικὸν «Τραφαλγάρ» ὑπερηφάνως εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ λιμένα τῆς

Λιβερπούλης, ἐπαναφέρων εἰς τὴν πατρίδα τοὺς πρὸ πενταετίας δοκίμους τελείους ἤδη ἀξιωματικούς.

Ὀλίγον μετὰ τὸν κατάπλου δ νεαρὸς ση-μαιοφόρος Ριχάρδος Δελατούρ ἐπάτει περιχαρῆς τὸ πάτριον ἔδαφος.

Ὁ Ριχάρδος οὗτος μόλις ἦγε τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἦτο εὐρύτερος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ συλλήθδην ὠραῖος.

Δύο ἔτη μετὰ τὴν εἰς Λιβερπούλην ἀφιξίν του ἐνυμφεῦετο μετὰ τῆς πολυτέρου καὶ ἐπὶ κάλλει διακρινομένης Κλαυδίας Σπάρτ.

Τὰ πρῶτα συζυγικὰ ἔτη τῶν νεονύμφων διήλθον ἐν ἀληθῆ εὐτυχίᾳ ἐξ ἴσου ἀγαπώμενοι καὶ ἐξ ἴσου καταγιγόμενοι εἰς τὴν ὅσον ἐνεσσι καλλιτέραν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς των.

Ἄλλ' ἡ Κλαυδία ἦτο ὠραῖα· ἡ δὲ καλλονὴ εἰς τὰς γυναῖκας προλειαίνει τὴν ὁδὸν τῆς παρεκτροπῆς· οὕτω δὲ ἡ μέχρι τοῦδε χρηστοτάτη σύζυγος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀκλουθήσῃ τὴν ὁδὸν ταύτην τὴν ρόδα κατ' ἐπιφάνειαν ἐστρωμένην καὶ ἰδοῦ περὶ τὸ εὖοςμον καὶ εὐθαλὲς ῥόδον, εἰα ἦτο ἡ Κλαυδία, πολλαὶ μέλισσαι περιβομβοῦσαι.

αὕτη δὲ ἀντὶ ν' ἀντιτάξῃ τὰς ἀκάνθας μᾶλλον ἤπλου τὰ πέταλα ἕτινα κλείσατα συνέλαβε μίαν τῶν μελισσῶν.

Καὶ ἦτο αὕτη νεαρὸς τις διευθυντῆς τῶν σι-δηροδρόμων τῆς Λιβερπούλης.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἀτυχὴς Ριχάρδος ἀνύποπτος ἐτα-ξείδευε παλαιῶν νυθημερῶν μὲ τὸ ἐπισφαλὲς μέλλον ὅπερ ἡ θάλασσα παρέχει τοῖς ναυτιλο-μένοις, ἡ ἀπιστος αὐτοῦ σύζυγος τὸν ἠπάτα, μηδὲν σεβομένη, εἰς οὐδὲν ὑπήκουσα εἰμὴ εἰς τὰ αἰσχροῦ ἐλατήρια τῆς φιληδόνου ζωῆς.

Οὕτω διέρρευσαν διὰ τὸν ἀτυχῆ Ριχάρδον δε-καεὶ ὄλα ἔτη ἀτιμίας. Εὐτυχῶς ὁμῶς διὰ τὸν ληληθότως ἀτιμαζόμενον σύζυγον ἡ εἰρων μεῖρα ἠυδόκησε νὰ ἀποκόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ὅπερ εἶχε πλεχθῆ εἰς πέπλον ἀτιμίας καὶ ὅστις ἡμέρα τῆ ἡμέρα πυκνότερος ἐξυφαίετο ὑπὸ τῆς ἀθλίας αὐτοῦ συζύγου· σὺναμα ἀπαλάξασα αὐ-τὸν τῆς σκληρᾶς δοκιμασίας ἦν θὰ ὑφίστατο ἡμέραν τινα ἀπροόπτως εὐρισκόμενος ἐν τῷ ἐρέ-βει τῆς ἀτιμίας τῆς· ὁ Ριχάρδος Δελατούρ ἀ-πέθανεν ! ὁ τάφος ἀτιμον τὸν ἐδέχθη ! Τὸ δὲ χῶμα βαρῦ καλύψην τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦ Ρι-χάρδου ἀπεχώρισεν αὐτόν διὰ παντός τοῦ ζῶν-τος κόσμου ἀποσκορπίσαν σὺναμα τὸν φόβον τοῦ νὰ μνηθῆ τοῦ φοβεροῦ τῆς ἀτιμίας τῆς μυστικοῦ οὗ ζῶν εὐτυχῶς δὲν ἐγένετο μύστης.

Ἡ ἀνομος Κλαυδία ἔκτοτε ἀσέθη ἐλευθέρᾳ νὰ συνεχίσῃ ἡσυχῶς καὶ ἄνευ προσυλάξεων τὸ βδελυρὸν καὶ περίπτυστον ἔργον τῆς.

Καὶ δὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ πρώτου ἐραστοῦ τῆς τὰς τελευταίας περι-πτύξεις δεχθεῖσα διέκοψε τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις τῆς, δὲν ἤργησεν ὁμῶς ἐκτεινάσα τὴν χρυσῆν τῆς σαγήνην νὰ προσελκύσῃ σμήνος ἐραστῶν πα-ραφόρων ἐξ ὧν ἓνα ἐξέλεξε τὸν Ἑρρίκον Γρούσμακ κτήτερα οὐ σμικρὰ· περιουσίας.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἀτιμασθεὶς σύζυγος ὑπὸ τὸ νω-πὸν εἰσέτι χῶμα καὶ ἐντὸς τοῦ ἐρέβους τῆς ψυχρᾶς αὐτοῦ κατοικίας ἐδέχετο ἐπὶ τῶν χειλέων του τὰ ψυχρὰ φιλήματα των βδελυρῶν σκολιῶν αὕτη ἠδουπαθῶς ἐδέχετο τὰ φλογερά καὶ περιπαθῆ τοῦ νέου ἐραστοῦ τῆς ! Φεῦ ! εἰα βλασφημία κατὰ τῆς μνήμης τοῦ ἀτυχοῦ Ριχάρδου ! εἰον ἐγκλημα κατὰ τῆς ἀδόλου θυγατρὸς τῆς !

Ἡ πανοῦργος γυνὴ πρὸς τούτους ἵνα μὴ διε-γείρῃ τὴν ὑπόψιν τῆς μικρᾶς Κελμίνης πρὸς

τὸν συχνάζοντα Ἑρρίκον, κατέπεισεν αὐτὴν ὅτι ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἦτο νῦν ὁ προστάτης τῆς οἰ-κογενείας των καὶ ὁ διεκπεραιωτῆς τῶν ἐκρεμῶν ὀφθῆν ὑποθέσεων των.

(Ἔπειτα συνέχεια.)

ΤΗΣ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

3.

Δὲν ἦτανε ἀνάγκη νὰ γίνης περιβόλι, νὰ βίλῃς τόσα ἀνθὰ εἰς τὰ ἄγνά σου στήθια μ' ἔρκοσες τῆς καρδίᾶς σου μονίχα ἡ ἀλήθεια, ποῦ ἴγινες ἴστη ματιὰ μου μὲ παπαροῦτρα ὄλη.

Γ. Ψυμμάκης.

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

— Ἐφως, ἰδοῦ ἡ ἀληθῆς ζωὴ, ἰδοῦ ἡ δευτέ-ρα ψυχὴ τῆς ὑπάρξεως, ἡ καλλιτέρα ψυχὴ, ἄνευ τῆς ὀποίας κατὰ τὸ ἡμῖσιν μόνον ἡ ἕτερα δ-πάρχει. Γ. Σ ἄ ρ δ η.

— Τὸ πλεῖστον τῶν γυναικῶν παραδίδεται ἐξ ἀδυναμίας μάλλον ἢ ἐκ πάθους, δι' ὃ καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλλματος ἐρωτιδεῖς περισσότερον τῶν ἄλλων ἐπιτυγχάνουσι, καίτοι πολλὰ εἶνε ἀσχημοί.

Eugene le Gai

— Ὑπάρχει στιγμή καθ' ἣν ὁ δαίμων ἀποκά-μων νὰ πολεμᾷ ἐπὶ ματαίῳ ἀποσύρεται οὐδέ-ποτε πλέον ἀνυφαιγόμενος.

Ronson du Terrail.

— Προσοχὴ ἐπίμονος καὶ συνεχῆς ἐπιμέλεια κατὰ τὴν ἐργασίαν εἶνε στοιχεῖα ἀπολίτως ἀ-παραίτητα πρὸς πλήρη ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς.

Γ σ ὠ ρ Δ ο ῦ μ π ε κ

— Χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις νικᾷν ταλαρτεῦε-ται. Θ ε ὀ φ ι λ ο ς

ΑΙ ΕΞΟΧΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΥΣΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΞΟΧΩΝ

ΚΕΙΝΟ ιδίως ὅπερ καθιστᾷ τὴν Κάρυστον ὠραίαν, τόπον διαμονῆς ἀληθῶς εὐαρέστου καὶ ὑγιεῖς, εἶνε αἱ κοσμοζακουσμένα ἐξοχαί της.

Σπανίως ἀπαντᾷ τις χώραν πεποικισμένην φύσει ὑπὸ ὑπερόχων καλλωνῶν. Καὶ καθ' ὅσπῃν τὸ τοιοῦτον δικαιούμεθα νὰ θαυμάζωμεν καὶ νὰ ἐκπληττώμεθα ἀληθῶς πρὸ τῶν τοιοῦτων ἀριστουργημάτων τῆς φύσεως.

Ἐὰν ἐν σμικρῷ κέκρηται ἡ Κάρυστος τὰ προσόντα μιᾶς πόλεως, δύναται ὅμως ἀναμιλέκτως νὰ ὑπερφηανεύηται καὶ νὰ θαυμάζηται ἀληθῶς διὰ τὰς ἐξοχὰς της.

Αἱ ἐξοχαί της ἀπασαί ἔχουσι τὴν ἰδιάντην, τὸ ἐλκῶν θέλητρον ἀγγελιομόρφου καὶ χαριέσσης νεάνιδος!

Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἴπη τις, ὅ,τι καὶ ἂν γράψῃ ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπολειφθῇ κατὰ πολὺ τοῦ φυσικοῦ, τοῦ πραγματικοῦ!

Πρέπει ἰδίως ὄμμασι νὰ τὰς ἴδῃ τις, πρέπει νὰ ῥοφήσῃ τὴν μεθυστικὴν ἀπόπνοιαν τῶν ἐξοχῶν της, πρέπει νὰ λουσθῇ εἰς τὰ κρυστάλλινα καὶ διαυγῆ ὕδατά της, πρέπει νὰ ζήσῃ ὑπὸ τὰς τρεμουσὰς σκιὰς τῶν ἀειθαλῶν της δένδρων, διὰ νὰ δυναθῇ νὰ λάβῃ μικρὰν τινα ἰδέαν τῶν ἐκπάγλων ἐξοχῶν της!!

Ὡ! πόσας δὲν κατελαμβανόμεν ὑπὸ νοσταλγίας ἐγὼ ὁ Καρύστιος καὶ πόσας φορὰς δὲν ἔτρεχον πρὸς ἀπολαυσιν τῆς ζωῆς τῶν ἐξοχῶν της!

Αἰσθάνεται τις τὸν ἑαυτὸν του ἀναζωογονούμενον, ἀναβιοῦντα ἐν τῇ γαλοέσῃ ἐκείνῃ φύσει τῶν ἐξοχῶν τῆς Καρύστου!

Δίκην οὐκίτων ἀποπνεύσαι τὴν μεθυστικὴν τῶν αὔραν καὶ ἀφίεσαι ταύτην μᾶς μεθύσκουν, μᾶς σύρουσιν αἰχμαλώτους πρὸς ἑαυτὰς ὡς ἄλλαι γλυκόμολποι Σειρήνες!

Ὡ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ζῶ πάντοτε τὴν ζωὴν ἐκείνην τῶν ἐξοχῶν! Ἄν ἠδυνάμην νὰ πρέφωμαι ἀενάως ἀναπνέων ἀπλήστως τὰς μυροδόλους καὶ γλυκεῖας ἐκείνας αὔρας τῶν ἐξο-

χῶν, νὰ βυκαλιζῶμαι ὄνειρώπτων καὶ πλέων εἰς τὸν ἀπύθμενον ὠκεανὸν τῶν ἐλπίδων καὶ ἀναμνήσεων, νὰ γαλουχῶμαι ὑπὸ τῶν ἀτελειότητων καὶ μελαγχολικῶν δευθασμῶν τῆς θείας νυκτός, νὰ προσατενίζω, ἐνῆαυρος ἐκ τοῦ βάλτους τῶν σιέψεων καὶ μελαγχολικῶν, τὴν ἀνατέλλουσαν μυστικὸσύμβουλον τῆς νυκτός, τὴν περιδεῶ παρθένον, τὴν ὠχρὰν Σελήνην καὶ νὰ ῥγῶ, νὰ φρίσσω, ὡσεὶ πρὸ ἀναδυομένης Ἀφροδίτης!

Ὡ! ἂς ἦτο δι' ἐμὲ ἡ νύξ ἐκείνη, νύξ ἀτέρμων, αἰωνία! Ἄς ἦτο δι' ἐμὲ ζωὴ, μόνη σύντροφος τοῦ βίου ἡ σκέψις καὶ ἡ μελαγχολία, ὁ ῥεμβασμὸς καὶ ἡ ἐλπίς!! Ἄς ἦτο δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ὄνειρον χρυσοῦν ἄνευ σκληρᾶς πραγματικότητος!!

Ἀληθῶς οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ δύναται τις νὰ σκιεθῇ, οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ δύναται νὰ ὄνειροπολήσῃ ἡ καρδία του, ἡ ψυχὴ του οὐδαμοῦ ἀλλαγῆ δύναται νὰ γεννήσῃ τὰ βαθύτερα, τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, εἰμὴ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τῶν ἐξοχῶν!

Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ἡ ἐπιζητούσα τὸ ἄγνωστον καὶ πάντοτε ποθεύσα καὶ ἐλπίζουσα, ἐκεῖ εὐρίσκει κατὰ τι ἀνακούφισιν· ἐκεῖ ἐν σελήνοφωτιστῶ νυκτὶ ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, ὡσεὶ λικνίζομένη ὑπὸ τοῦ μερμερισμοῦ τοῦ ῥέοντος ὕδατος καὶ σκιρτῶσα ὡσεὶ ῥιπίζομένη ἀπαλῶς, θωπευτικῶς ὑπὸ τῆς μυροδόλου ἐσπερίας αὔρας, χαίρει, μεθύσκειται, ὄνειροπολεῖ, ἐλπίζει, εὐρίσκει τέλος τὸ ἄγνωστον, τὸν ποθητὸν φαινὸν ἀστέρα πρὸς ὃν ἀπέβλεπεν ὡς πρὸς σωτήρα, τὴν *Eutychar*!!

Ἄπασα ἡ φύσις τὴν περιβάλλει ὡς ἀγάπη καὶ ἔρωι λατρευτῆς παρθένου!

Ἐκεῖ ὁ θροῦς τῶν φύλλων εἶνε δι' αὐτὴν ἀναστεναγματὶ ἐρώσεως κόρης, ἐκεῖ ἡ γλυκεῖα τῆς ἐσπερίας αὔρας εἶνε δι' αὐτὴν ἄρρητος εὐωδία τῶν παλλεύκων στηθῶν ἀγνῆς παρθένου, ἐκεῖ ἐκάστη σταγὼν δρόσου εἶνε δι' αὐτὴν γλυκὺ καὶ μεθυστικὸν φίλημα ἀγαπητῆς νεάνιδος, ἐκεῖ τὸ πᾶν δι' αὐτὴν εἶνε *ποίησις, ἀγάπη, ἔρωι*!!

Ἀγάπη καὶ ἔρωι ἀγροί, ἰδανικοί, αἰώιοι!!!

Δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄνθη ἀλλὰ τὴν ὁσμὴν αὐτῶν, δὲν ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας ἀλλὰ τὴν καρδίαν αὐτῶν, δὲν ἀγαπῶ τὰς ἐξοχὰς ἀλλὰ τὴν ζωὴν τῶν ἐξοχῶν!!

Εὐτυχῆς ὁ ἀγαπῶν τὴν ζωὴν ταύτην τῶν ἐξοχῶν, διότι ἀγαπᾷ τὸ ἄγνωστον, τὸ ἰδανικόν! Εὐτυχῆς ὁ ἐπιθυμῶν τὴν ζωὴν ταύτην τῶν ἐξοχῶν διότι ἐκεῖ εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν!

Εὐτυχῆς δὲ ὁ ζῶν τὴν ζωὴν ταύτην τῶν ἐξοχῶν, διότι ἐκεῖ φαντάζεται καὶ ἀγαπᾷ καὶ ἐπομένως ζῆ!!

Σεβαστὸς Α. Οἰκονόμου.

ΑΦ ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ

Φοιτὰ μεγάλην, ἀτέλειωτην
Ἄγροίκουσα στὰ στήθεια
Κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ἐζήτησα
Παρηγοριά βοήθεια
Ἐστράφηκε τὸ βλέμμα μου
Σὲ μιὰ χλωμὴν παρθένα
Κι' αἰσθάνθηκα ὀϊμένα
Ἠφαίστειο στὴν καρδίαν.

Τὴ λάτρευσα, τὴ λάτρευσα,
Ἄγρούπνησα γιὰ κείνη,
Ἄφ' τῆς καρδίας μ' ἀφαίρεσε
Γιὰ πάντα τὴ γάληνιν
Γιὰ κείνην κόσμους ἐπλασα,
Γιὰ κείνην λαχταροῦσα,
Ἄπὸ τὸ φῶς της ζοῦσα
Ποῦ σκόρπιζε γλυκά.

Ὡσὸν ὄχιά τὰ χεῖλιν της
Ἐσίμωσε σὲ μένα
Καὶ τὸ φαρμάκι σκόρπισε
Στὰ στήθη τὰ θλιμμένα,
Κι' ἐγὼ στοὺς τόσους πόνους μου,
Τὸν κόσμον ποῦχα πλάσει
Ὁ νοῦς μου νὰ χαλάσῃ
Ἐπόθησε μεμιὰ...

Χωρὶς ζωὴν, πανέρομος
Ἄπ' ἓνα χρόνον τρέχω
Καὶ μ' αἶμα καὶ μὲ κλάματα
Τὸ χῶμα πάντα βρέχω.
Ἄλλὰ βυθειὰ στὸ στῆθος μου
Μιὰ σπιθα ἀκόμην μένει,
Μιὰ σπιθα ποῦ προσμένει
Νὰ γένη πυρκαϊὰ

Ἐλα σιμά μου, ἀγάπη μου,
Ἐλα χουσιὴ παρθένα,
Ναὶ, τὴ ζωὴν ποῦ νέκρωσε
Τὴν καρτεροῦ ἀπὸ σένα
Ἄκαρτεροῦ ἀπὸ σένανε
Κάτι ποῦ δὲν πεθαίνει,
Ναὶ κάτι ποῦ πηγαίνει
Στὸν οὐρανὸ ψηλά.

Ζάκυνθος. **Ἰωάννης Γρυπάρης.**

ΤΟ ΗΜΙΣΤ ΤΟΥ ΚΕΡΑΟΥΣ

ΠΛΟΥΣΙΟΣ τις ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἐπέτειον τῶν γάμων του, ἐν τῷ πύργῳ αὐτοῦ ἐν Πίσσῃ τῆς Ἰταλίας, μεγαλοπρεπῶς πρὸς τοῦτο ἐκάλεσεν εἰς γέσθημα πάντας τοὺς φίλους καὶ τοὺς εἰκείους· καθ' ὃ δὲ ἰδιότροπος ἤθελε νὰ παραθῆσῃ καὶ ἰχθύς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο φοβερὰ τρικυμία ὑπέθετεν ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὔρῃ τοιοῦτους, δι' ὃ ἦτο λυπημένος.

Τὴν προίαν ὅμως τῆς ἐορτῆς πτωχὸς τις ἀλιεὺς παρουσιάσθη μὲ κἀνίστρον πλήρες ἰχθύων· ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου τί ἐζήτηε διὰ τοὺς ἰχθύς· ὁ ἰχθυοπώλης ἀπήντησεν — Ἐκατὸ ῥαβδίσιμους.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀπαντήσῃ ταύτῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀλιεὺς ἐπέμενε διέταξε νὰ δεθῶσιν ἐνώπιον τῆς δεμηγύρεως ἑκατὸν ἐλαφοὶ ῥαβδίσιμοι. Ἀφοῦ ὅμως τῷ ἐδόθησαν πενήτηκοντα ὁ ἰχθυοπώλης ἀνερώνησε — Σταθῆτε! σταθῆτε! ἔγω καὶ σύντροφον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ πρέπει νὰ διαμειρωσθῶσιν οἱ ραβδίσιμοι.

— Πῶς ὑπάρχει καὶ ἄλλος βλάξ ὡς σὲ, ἀνέκραξεν ὁ οἰκοδεσπότης, ὀνομασέ τον καὶ θὰ τὸν καλέσωμεν ἀμέσως.

— Δέν είναι μακράν ἀπάντησεν ἡ ἄλιεϋς, εὐ-
ρίσκειται εἰς τὴν θύραν ὑπὸ τὸ σῆμα τοῦ θυ-
ρωροῦ σας· καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ἠθέλησε νὰ με-
εἰσαγάγῃ ἄνευ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ τοῦ ἐδίδον
τὸ κλειδί ἀπ' ὅτι θὰ ἐλάμβανεν διὰ τοῦ ἐχθροῦ
μου.

— "Α ! εἶπεν ἡ οἰκοδεσπότις καλέσατέ τον
καὶ δώσατε εἰς αὐτὸν τοὺς ἐπιλοίπους βραχίσιμους
αὐστηράτατα.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς· ἡ μὲν θυ-
ρωρὸς ἐπαύθη ἡ δὲ πτωχὸς ἄλιεϋς ἀντημερίθη
γενναίως παρὰ τοῦ πλουσίου κυρίου.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Κάρολος Ἰωαννίδης.

Ο ΒΡΑΧΟΣ

ΤΟ Ναύπλιον εἶχε καταληφθῆ.
Ἡ ἡμισέληνος ἀπο πρωίας σχεδὸν ὑ-
ψωμένη ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ ἠπλοστασίου ἐ-
χαίρειτιζε τὴν παρελθούσαν πλέον ἡμέραν.....
Καὶ ἦδη ἀνὰ τὰς στενωποὺς καὶ βορβορώδεις ὁ-
δοὺς τοῦ Ναυπλίου νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτει. Πάν-
τες οἱ ἐν αὐτῷ Χριστιανοὶ κατελήφθησαν ὑπὸ
τοῦ τρόμου ἐκείνου ὑφ' οὗ καταλαμβάνονται οἱ
ἄνθρωποι ὅταν γινώσκουσιν ὅτι εὐρίσκονται ὑπὸ
τὴν ἐξουσίαν τῶν στρατῶν τοῦ Μαχμοῦτ τοῦ
δευτέρου !

Ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτὸς εἶχε πλέον παρελ-
θη καὶ τὸ φρικώδες σκότος τῆς τρικυμιώδους ἐ-
κείνης νυκτὸς ἐδέσποζε τῶν δύο ἢ τριῶν φανῶν
τοῦ λιμένος εἰς οὗ τὴν παραλίαν τρεῖς ἄνδρες
σιωπηλοὶ καὶ μυστηριώδεις ἔβαινον γοργῶ βή-
ματι πρὸς τὴν εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ σκολιάν.

— Προσέξατε καλῶς, εἶπε τέλος τουρκιστὶ,
ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν διακόψας τὴν σιωπὴν, νὰ παρα-
τηρήσητε νὰ βρῆτε τὸ κορίτσι κι' ὕστερα τὸ
γέρω καὶ τὰ βέστα τὰ κάνετε ὅτι θέλετε· καὶ
πάλιν ὁμως σας λέγω νὰ προσέξητε νὰ μὴ πάθῃ
τίποτε γιατί ἄλλοιῶς .....

— Ἐννοια σου πασά μου, ἀπεκρίθησαν οἱ
δύο συνοδοὶ τοῦ προαγορεύσαντος.

— Σιωπὴ τώρα γιατί φθάσαμε στὴ πόρτα !
Ἐπὶ ὄντι μεγάλη κλεισμένη θύρα ὑψούτο εἰς
ἀπόστασιν πέντε περίπου βημάτων· ἡ παρ' αὐ-
τὴν ἰστάμενος φρουρὸς ἀρτυπισθεὶς οὕτως εἶπεῖν
ἐκ τῶν βημάτων τῶν τριῶν ἀγνώστων ἔφερε τὴν
χεῖρα ἐπὶ τῆς τύρας τοῦ εἰς ἐνδείξιν στρατιωτι-
κοῦ χειρισμοῦ.

— "Ανοιξε γρήγορα ! εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ ὑπὸ
τῶν ἄλλων λεγόμενος πασάς.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη πάραυτα· ἡ δὲ πασάς
καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν δύο μετ' οὐ πολὺ ἤκουον τὸν
στρίγγα τῆς ὄπισθεν αὐτῶν κλεισμένης θύρας.

— "Απ' ἐκεῖ ! ἀπ' ἐκεῖ ! ἀπὸ τῆς ἐλίας.

Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξήφρανίσθησαν ἐντὸς αὐτῶν.
Ποῦ διηθύνοντο, τί καταχθόνιον ἔργον ἐ-
σκόπουν νὰ πράξωσιν, οἷδεῖς ἐγνώριζεν, οὐδεὶς
ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐ-
κείνου. Ἄλλ' ἐάν τις περιέμενεν ἐκεῖ μέχρι
πρωίας ὑπό:τε τὸ δάσος τοῦτο τῶν ἐλαιῶν ἀπέ-
βαλε τὴν ἡμιγλώδη νυκτερινὴν ἐσθῆτά του καὶ
ἀνέκτα τὴν πραγματικὴν θὰ διέκρινε ἐξερ-
χόμενος αὐτοῦ δύο ἀγρίους νιζάμιδες ἀκλου-
θούσας μεγάλωσμον Τούρκον ἀξιοματικὸν κρα-
τοῦντα ἢ μᾶλλον σύροντα νεορὰν κόρην ἢς τὸ
μεγαλεῖον, τοῦ ἀναστήματος καὶ τοῦ βηματι-
σμοῦ προὔειδεν Ἑλληνικὴν καλλονὴν· ἡ ἐκ τοῦ
κρηδέμνου προβάλλουσα μορφή της ἦν τις θὰ
ἐξελάμβανε ὡς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπελλοῦ ἐν Σμύρνῃ
ζωγραφηθεῖσαν χάριτα ἐφαίνετο κατεχομένη ὑ-
πὸ βχθυάτης λύπης.

— Πατέρα ! πατέρα ! μοῦ τὸν σκότωσαν τὰ
παληόσκυλα... ἄφες με, ἄφες με ἄθλιε ! μὴ με
ἐγγίξεις.

— Μὴν κάνεις ἔτσι Μάρω· σ' ἀγαπῶ .....
χωρὶς ἐσὲ θὰ πέθαινα ..... δὲν πταίω.....

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς ἡ νεαρὰ φίλη μας δὲν
ἐκλαίει πλέον ἀλλ' ἀνελάμβανε στάσιν Ἀρτε-
μησίας, προσπαθούσα ν' ἀνασπᾷ τὸ ξίφος τοῦ
ἀπαγωγέως της. Μάτην ὁμως, διότι εἰς λέξεις
τινάς ἐκείνου ἡ δυστυχὴς ἀνηρπάγη ὑπὸ τῶν
τεσσάρων βραχιόνων τῶν δύο νιζάμιδων καὶ ἐν τῷ
ἅμα ἐτίθη ἐντὸς λάονακος βορβορώδους ἀμαξίου
ὑπερ κατὰ τύχην διήρχετο ἐκεῖθεν.

Ἐκ δυστυχὴς καραγωγεὺς, ἀπλοϊκὸς τις χω-
ρικός, οὕτε λέξιν ἐπρόφθασε νὰ εἶπῃ κατὰ τοῦ
βανδαλισμοῦ τούτου διότι ἰσχυρὸν κτύπημα ζι-

φολόγγης κατὰ τῆς κεφαλῆς του καταφερθὲν
τὸν ἀφῆκεν ἡμιθανῆ, τὸ δὲ σῶμα του κατὰ δια-
ταγὴν τοῦ πασά εὐρίσκει τάφον ἐντὸς παρκει-
μένου φρέατος εὐ τὸ χεῖλος μετ' οὐ πολὺ ἐπλη-
ροῦτο ὑπὸ ὑποκόφου κραυγῆς πόνου τῶν ὑπῆσαν
κατέλιπεν ὁ συντριβόμενος εἰς τὸν πυθμένα του
γκιασούρης !

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΕΛΩΤΕΣ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.
Κεβήλοποιός τις ἐρωτᾷται ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ
— Τί σὲ παρκύνγας νὰ κάμῃς ἀργυρὶ νομισματὰ
κίβδηλα ;

— Κύριε ἀνακριτῆ, ἀφοῦ ἡ Εὐρώπη μῆς ἐπῆρε τὰ
ἀληθινὰ νίχωμεν τούλάχιστον ψεύτικα.

Ἐρολόγιον ὄξλις.
— Πόσον ἐπλήρωσας δι' αὐτὸ τὸ ὄρολόγιον Γιωργό ;
— Ἐξ μηνῶν φυλάκισιν, φίλε μου !

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.
Κτηνοτρόφος καταγγέλει εἰς τὴν ἀστυνομίαν τινὰ ὁ-
τι τοῦ ἐκλεπτε τὴς ὄρνιθας· ὁ κατηγορούμενος ἠρνεῖτο
διαρρήδην τοῦτο· ὁ κτηνοτρόφος ἔκ τινων λέξεων τοῦ
κατηγορουμένου νομίσας ὅτι ὁ κατηγορούμενος ὠμο-
λόγει τὴν κλοπὴν του φωνεῖ
— Γι' αὐτὸ ἔχασα ὄλα τὰ κοτόπουλα.
Καὶ ὁ κατηγορούμενος
— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε ἀστυνόμῃ, ὅτι δὲν τὰ ἐδί-
λεγα !

Διάλογος.
— Ἄνθρωπος βλάξ δὲν εἶνε δι' ἐπιχειρήσεις.
— Αὐτὸ φίλε μου σὲ συνιστᾷ· θὰ πῆ ὅτι δὲν εἶσθε
ἐγώιστῆς !

ΣΤΑΧΥΟΔΟΤΗΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΩΝ

Πρὸς τί παραβάλλεται ἡ γυνὴ ;
Πρὸς ἄνθρακα ὅστις ὅτε μὲν εἶνε ἀδάμαξ
ὅτε δὲ ἀνημμένος. *Δόρδος Βίρων.*

Πρὸς ἄνθος· ἀλλὰ τὰ ἄνθη ἀρίσκουσι διὰ τὸ
ἄρωμά των ἢ δὲ γυνὴ ἀρωματίζεται διὰ νὰ ἀ-
ρέσκη. *Ἄρθολάτρις.*

Πρὸς ὄν ἐξόχως τὴν σιωπὴν μισοῦν.
Τάσος Ἐρμιονεὺς.

Ἐὰν μὴ ὑπῆρχεν ἔρωσ πῶς φαντάζε-
οθε τὸν κόσμον ;

Ἄχανθ κλάσιν. *Ἄρθολάτρις.*
Ὅτι θὰ εἶξει ἐν διαρκῇ μελαγχολίᾳ.
Δόρδος Βίρων.

Τί ἐστὶν ἐλπὶς ;
Αἰώνιος διπλωμάτης.

Ροβέρτος Χούτμαρ.
Νομισμα κίβδηλον. *Μορφέης.*

Βάλλομεν τεθλιμμένης ψυχῆς,
ἡλίου θελακτηρίου θωπευτικὴ ἀκτίς.
Τάσος Ἐρμιονεὺς.

Θεὰ παρήγορος ἦτις πάντοτε ὑποσχέται, σπα-
νίως ὁμως ἐκτελεῖ. *Καλλιτέχνης.*

Τί μειδίαμα ;
Ὁμοιάζει ἐνεσπέρῳ διάττοντι ἀστέρι
εἰ ε ὅτι ἀδυνατεῖ ἢ γλώσσα νὰ ἐκφέρῃ.
Τάσος Ἐρμιονεὺς.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

1ου. Ὁ μὲν πλούσιος εἶχεν 7 ὁ δὲ πτωχὸς 5.
2ου. Βοῦς, εῦς, ὕς.

Ὁρθῶς ἀπάντησαν οἱ ἐξῆς.

Ἄποπτῆσ ἐλπὶς, Ἄγγελος τῆς εὐτυχίας, Συντε-
τριμμένη καρδιά, Μορκέλλα, Ροζαλία δε Λουσερόλ,
Ἄρθολάτρις, Μελαγχολικὴ Ἀοιγούτοζος, Ἀστερόεσσα
νύξ, Νυκτερινὸς ἄστηρ, Πάλλουσα καρδιά, Ἐρβερίνη
Σοβαρὸν, Γλυκεῖα ἐλπὶς, Οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος, Μαρ-
κέζος Γαβλαπούπουλος, Σταθερὸς χαρακτήρ, Ἐῦμα τῆς
εἰμαρμένης, Ἐσητευμένη Κρήσσα, Κατακτητὴς καρ-
διῶν, Ἀπόλλων, Μυστηριώδης ὑπαρξίς. I. Καρφῆς,
Ποῦσιν, Ἄρτεμις ἢ Τροξούτρια (Πειραιεὺς), Γοδε-
φρεῖδος Μπιλλῶ, M†χ†ε†ε†ε†ε, Baron Choenvarth,
Τραχητσικα, Λεωνώρα δὲ Λωτέρ, Ἰσκαέντος ἡμίχλη,
Τοξότις, Μαγνητικὴ βελώνη, Ροβέρτος Χούτμαρ, Ἐ-
ρίστρις τῆς Φύσεως, Ζήνων ὁ Γ' ἱταῖος, Ἐρμιοεὺς Δουξ
Δημοφῶν, Τρελλοῦλα, Τάσος Ἐρμιονεὺς, Εἰρημικός,
Ἰσκαέντος, Ἀφελῆς καρδιά, Φυλλιδόφιλος, Ρέα Ρε-

νούκα, Ὀραία Γαλιταία, Ἀρχάμπελη, Miss Névil, Πρίγκηψ ἀσπέρουζεν, Οἰλίπους Ὀρχάνος, Ἀρμονία, Μαθητὴς Βαρβακείου, Φίλος τῆς Ἰταλίας, Ἑλικῶν (Ἐβαθεία), Ἀσπιδόφορος, Ἀηδῶν τῆς Ἰρήμου, Μουσώτις, Λαιμῶν τῶν Ἀσφοδέλων, Πρίγκηψ Ἰζάλμας, Πρόεδρος τῶν χασοτέρων, Σπηλιὰ τοῦ Σακουλέ, Α. Κορὴς, Μαρκίρων Ἀστὴρ, Αἰθέριος Ροδινιστῶν, Τὴ μπλέ σιέλ τῶν 3 δυνάμεων, Πληγόμενος γερῆκι, Αἰθερία Καλλονή, Χαιμῶνας, Ὀνειροπόλος Ψυχῆ, Φάκας, Δὸν Ραμπὸν καὶ ;;; !! ....

Βραβεύονται δὲ οἱ κλήρου ἢ Ἀρτεμίας, ἢ Τεζευτρία, ὁ Ἑλικῶν, καὶ ὁ Α. Κορὴς.

Γροῖφος

ὄρος Θεσσαλίας

ὄρος Κεφαλληνίας

Ἐκ τῶν λυτῶν θὰ βραβευθῶσι τρεῖς διὰ κλήρου καὶ ὁ μὲν α'. θὰ λάβῃ τὰ Διηγήματα «ἀπὸ τῆν καταστρεφῆν» τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα, ὁ β'. μίαν σειρὰν Διηγημάτων τῆς Δος Εὐγ. Ζωγράφου καὶ ὁ γ' τὰς «Θεσσαλικὰς Σελίδας» τοῦ κ. Α. Κεραλά.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Μαρκίον Γαρλαπούπουλον Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν ζητήσατε πρὸς τοῦ κ. Παταντωνῆ ἢ Φυλλίς προτιμᾷ τὸ ἑλληνικὴν σημαία — Πούσκιν Ἐνταῦθα. Δημοσιευθήσεται μὲ τὴν σειρὰν του ἢ βραβύτης ἐπὶ πῆθεν ἐκ λόγων οὗς ἐν μέρει γνωρίζετε καὶ ἀνεξερτήτων τῆς θελησεώς μας. — Μ+χ+ε+ε+ε Ἐνταῦθα. Ἀποστέλλοντες μᾶς ὑποστηρίζετε πνεύματι καὶ ὕλη δι' ὃ εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων. — Δημοφῶντα Ἐνταῦθα' εἰς τὰ προτεινόμενα θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. — Φυλλιδόφιλον Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς πρόηγομένη φύλλα ἐξητηθήσαν θὰ ἀνατυπωθῶσιν ὁμοίως ἐντός ὀλίγου. — Miss Névil Ἐνταῦθα. Ἀποστέλετε καὶ θὰ ἐγκρίνωμεν. — Ο. Βουτιάδην Ἐνταῦθα. Ἐργάζεσθε καὶ θὰ εὐδοκίμησῃτε ἢ Φυλλίς εἶνε

πάντοτε πρόημας νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην της καὶ νὰ δημοσιεύῃ τὰ καλὰ. — Μαρκίροντα Ἀστὴρα ἐκ τῶν γελῶτων θὰ ἐκλεξίμεν ἀποστέλλετε. — Αἰθέριον ὀδινιστῶν. Ὀύκος ἔτρωγε πόδα προδύτου ὁ δὲ πούς ἦτο αἰγός· ἔχει ὡς ἐξῆς Ὀύκος ἔτρωγε τὸν πόδα αἰγός ἔτρωγε δὲ καὶ τὸν πόδα προδύτου. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ τρώγῃ τὸν πρῶτον αἰγός ἐν ᾧ ἔτρωγε τὸν πόδα προδύτου; ἔρα Ἐφ. Παίδων — Ροβέρτον Χούτμαρ Ἐνταῦθα. Δέξασθε διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Ευφροσύνης τὴ συγχαριτήριά της Ἀποπτασίας ἑλπίδος, Ροζαλίης δὲ Λουσερόλ, Ἀστεροσίσσης νυκτός, Μεταγχολικῆς Ἀργυροτόξου καὶ Γρελοῦλλας. Ἀποστέλλοντες καὶ τὸ βραβεῖον ὑποστηρίζετε διττῶς· ἀκροστοιχίς δημοσιευθήσεται μὲ τὴν σειρὰν τῆς καθ' ὅσον ἔχομεν πλῆθυσαν ποιημάτων. — Λεωνώραν δὲ Λατῆρ, Ἰνταῦθα. Περὶ ἱστορίας ῥόδου ἀπαντήσωμεν προσεχῶς, οὐχ' ἦτοτον συγχύσωμεν. — ;;;!....., Ἐνταῦθα Ἐπὶ πρῶτον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας· τὸ συμβῖν σας μᾶς ἐλύθησεν καὶ ἐλεηνολογήσαμεν τὸν τιμωρήσαντα ὁσὶς ἐντὶ νὰ προτρέπη τὰς ὥρας τῆς σχολῆς νὰ διέρχεσθε ἰσχυροῦμενοι πνευματικῶς προτιμᾷ παιδίς ἐπιβλαβεῖς. — I. E. A. Ἐνταῦθα. Ἀποστέλετε καὶ ἄλλα ἵνα ἐκλεξίμεν. — Μουσαύρην Ἐνταῦθα. Ἀσκαρὴς — Ἐφημερίδα Τύχην Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν.

MIKROMHNYMATA

Θέλουν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Σταθερὸς χαρακτὴρ μὲ τὸν Ἀγαπῶμαι ; ὁ Κατακτητὴς καρδιῶν μὲ τὴν Ἀνθολίτριδα· ὁ Baron Choenvarth μετὰ τῆς Αἰθερίας Καλλονῆς ἢ Καλλιτέχνης μὲ τὸν Δρομίσκον τοῦ Π. Ἀρτέμια τὴν τοζευτρίαν, Ἐρβερίτην Σοβαδδὸν, Ζώσαν ἐν ὄνειρῳ. Ξινητευμένην Κρήσαν, Ὀνειροπόλον ψυχῆν, Ἀπόλλωνα καὶ Φυλλιδόφιλον· ὁ Ροβέρτος Χούτμαρ μετὰ τῆς Ἀποπτασίας ἑλπίδος, Μαρκέλλας, Ἀστεροσίσσης νυκτός, Μεταγχολικῆς ἀργυροτόξου καὶ Τραγιάσιας ὁ Γάσος Ἐρμιονεύς μετὰ τὴν Αἰθερίαν καλλονῆν ὁ Νάρκισσος μὲ τὴν Ἀρμονίαν καὶ Μουσώτιδα, ὁ Λαιμῶν τῶν ἀσφοδέλων μὲ τὴν Τραγιάσια. ὁ Μαρκίρων ἀστὴρ μὲ τὴν Γρελοῦλλαν καὶ Μαρκέλλαν· ὁ Σαλβατόρος μὲ τὴν Ἀρμονίαν καὶ Καλλιτέχνηδα· ὁ Ἰππότης Ρεθύμνης μετὰ τῆς Ὀκσεανέου δμύλτης ἢ Σεληνολίτρις μὲ τὸν Ροβέρτον Χούτμαρ, Λόρδον Βύρωννα καὶ Tonny ἢ Αἰθερία Καλλονῆ μὲ τὸν Νόρκισσον, Σταθερὸν χαρακτῆρα, Αἰθέριον Ροδινιστῶνα, Ἰππότην Ἀγρινίου καὶ Ἀγαπῶμαι ;